

Hồi Thứ Chín

NHÓM TẠ LIÊN HỒNG XUẤT HIỆN

Hoàng Đề đốc phu nhân như ngọn đèn hết dầu, cứ thoi thóp dần trên giường bệnh.

Lệ Hồng không dám rời mẹ một bước nào.

Nàng ngồi lặng trong phòng từ sáng đến giờ và nhìn ra phía vườn sau, suy nghĩ vẩn vơ.

Trong giây phút này, nàng mới cảm thấy sự yếu đuối của mình: Nàng đã bó tay buông liều cho số phận không muốn vùng vẫy hay cưỡng lại nữa.

Nguyên do sự tuyệt vọng ở trong lòng nàng có phải chăng vì vắng bóng Anh Kiệt ở Hạnh Hoa thôn.

Lệ Hồng chịu đựng bao gian khổ từ Phiên Ngưng đến đây chỉ mong được gặp Anh Kiệt để trút bớt những nỗi khổ trong lòng, để thổ lộ hết với chàng sự mong nhớ thiết tha. Nàng đã quyết tử cho Anh Kiệt biết rằng nàng thương chàng bằng một thứ tình yêu ruột thịt.

Nhưng khi nàng đến Hạnh Hoa thôn thì Anh Kiệt đã đi rồi... Nàng biết rõ chàng lên núi Sơn Nhai là theo lời trăng trối của hiệp sĩ Vũ Anh Tùng, nhưng nàng vẫn thấy lo sợ băng quơ...

Đã thế, bệnh tình của mẹ nàng không thuyên giảm, mà còn thêm trầm trọng, dù Tiêu Hà lão hiệp và Vũ phu nhân đã hết lòng chạy chữa. Nỗi đau khổ nhà tan cửa nát, chồng bị hạ ngục, mẹ con bơ vơ, vô phương điều trị.

Ngày đêm, phu nhân cứ thêm thiếp mê man không ăn, không uống.

Nhưng sáng hôm nay, phu nhân chợt tỉnh rồi gọi Lệ Hồng đến bên giường trăng trối:

– Con ngồi xuống đây... Mẹ có vài lời muốn nói với con... Bệnh mẹ chắc không sống được rồi.

Lệ Hồng khóc ngất, ôm chầm lấy mẹ gọi:

– Mẹ! Mẹ ơi! Mẹ đừng nói vậy! Mẹ bỏ con sao đành!

Phu nhân ghen ngào, lệ tuôn tràn xuống má.

Bà nức lên từng tiếng:

– Con đừng... Khóc nữa... Hãy nghe... Những lời cuối cùng của mẹ đây... Mẹ nào muốn bỏ con trong những giờ... Phút... Nguy hiểm này, nhưng...

Hoàng Đề đốc phu nhân lại ghen lên vì nước mắt.

Lệ Hồng đưa tay vượt ngục mẹ vang lớn:

– Mẹ... Mẹ... đừng nói nữa!

Phu nhân lắc đầu gượng nói:

– Không!... Con cho mẹ nói... Mẹ biết mình... Không còn... Nói được... Nữa...
Mẹ chỉ xin... Con nếu... Con gặp cha... Hãy nói với người tha tội cho mẹ... Không
tròn đạo... Lúc chồng lâm nạn...

– Phu nhân nói xong những lời cuối cùng, ngắt lịm đi.

Lệ hồng gọi thất thanh:

– Mẹ! Mẹ ơi!

Tiêu Hà lão hiệp và Vũ phu nhân chạy vào và cho gọi lương y đến ngay, nhưng Hoàng phu nhân vẫn thêm thiếp, hơi thở yếu dần.

Lương y xem mạch xong, bước ra ngoài thưa với Vũ phu nhân và lão hiệp:

– Bệnh Hoàng phu nhân đã hết phương điều trị, sợ đêm nay người khó qua khỏi.

Ngồi trong phòng Lệ Hồng nghe văng vẳng tiếng nói của lương y trong lòng chết điếng, nhưng không còn biết phương cách nào cứu mẹ thoát khỏi tay tử thần...

Nàng ôm chặt lấy mẹ gọi nho nhỏ:

– Mẹ ơi... Mẹ...

Những bước chân bên ngoài xa dần để lại gian phòng bệnh trống im lìm.

Lệ Hồng cảm thấy lòng mình sụp xuống và bình tĩnh hơn lên...

Nàng không ngờ tai họa đã đưa gia đình nàng đến nông nỗi này...

Nàng ngồi im lìm bên cạnh mẹ nhìn ra phía vườn sau, ôn lại kỷ niệm xưa...

Ngày vui đối với nàng như đã mất hẳn, kể từ giờ phút này.

Tiêu Hà lão hiệp đã đứng đấy tự bao giờ. Người bước đến bên giường nhìn vào khuôn mặt hốc hác của Hoàng phu nhân, lòng chua xót vô cùng...

Ông buồn bã nhìn Lệ Hồng và khuyên nhủ...

– Thôi con đừng khóc nữa. Hãy đi nghỉ trong chốc lát... Con đã mất sức nhiều lắm rồi

Lệ Hồng ngược nhìn lão hiệp, nước mắt ràn rụa...

– Thúc phụ! Mẹ con sắp đi rồi, con làm sao xa người được...

Lão hiệp nắm chặt vai cháu, cảm thông nỗi đau khổ của nàng.

Người quay mặt đi thẩn thờ nhìn những rặng núi xa vời...

Một lúc, lão hiệp khẽ nói:

– Không biết Anh Kiệt có về kịp để nhìn thấy mặt hiền tẩu chăng.

Lệ Hồng ngược nhìn lão hiệp như có ý hỏi:

Lão hiệp nói tiếp:

– Thúc phụ cho Hà Minh lên núi Sơn Nhai từ đêm hôm, có lẽ nay chúng sẽ về đến.

Rồi nhìn phu nhân, lão hiệp tỏ vẻ hy vọng:

– Thúc phụ còn chờ Liên cốc đạo nhưn mang thuốc đến. Họa may cứu được hiền tấu.

Tự dưng Lệ Hồng thấy lòng mình nhẹ nhàng hơn.

Biết đâu Anh Kiệt sẽ mang thuốc về cứu sống mẹ nàng. Nàng cảm thấy lòng tràn ngập đầy hy vọng.

Cánh cửa phòng vụt hé mở, một thanh niên vũ sinh bước vào.

Lão hiệp ngạc nhiên hỏi:

– Sa Thần. Có điều gì quan trọng mà con đến tận đây.

Sa Thần vội thưa:

– Bạch sư phụ, tình thế rất nguy ngập, bọn Tạ Liên Hồng ngoài khơi đảo Kỳ Sa sắp đến phục thù.

Tiêu Hà lão hiệp vội mang đệ tử ra khỏi phòng, Lệ Hồng cũng kinh hoàng bước theo sau.

Lão hiệp hỏi:

– Tại sao con biết.

– Dạ chúng con đã bắt được cả bọn Kỳ Hồ. Chúng hợp cùng mười tên võ sĩ của Cù Thái Hậu toan đốt Chiêu Anh quán. Con tra hỏi và được biết Phi Hồng Xà hạ lệnh bắt cho được Đê đốc phu nhân và Lệ Hồng tiểu thư.

Tiêu Hà nóng lòng hỏi:

– Nhưng tại sao con biết bọn Tạ Liên Hồng sắp đến đây.

Sa Thần đáp:

– Kỳ Hồ hâm dọa là khi Kỳ Phúc dẫn bọn Tạ Liên Hồng tới đây, hấn quyết sang bằng Hạnh Hoa thôn ra bình địa. Mà quả thật, hai hôm nay, Kỳ Phúc vắng mặt ở Chiêu Anh quán.

Tiêu Hà lão hiệp buông tay đệ tử, ngồi phịch xuống ghế.

Nỗi lo âu hiện lên trên khuôn mặt. Người lẩm bẩm một mình:

– Thế này thì nguy lắm. Hạnh Hoa thôn một mình ta làm sao giữ gìn nổi.

Lệ Hồng ngạc nhiên quỳ xuống bên chân thúc phụ hỏi:

– Bẩm thúc phụ. Tạ Liên Hồng là bọn nào.

Tiêu Hà lão hiệp nói:

– Đây là bọn cướp bể hung bạo nhất phương Nam. Chúng chiếm trọn vùng

đảo Kỳ Sa làm sào huyết.

– Nhưng tại sao bọn chúng tới đây.

Lão hiệp cúi xuống nhìn cháu đáp:

– Bọn Tạ Liên Hồng vốn có cựu thù với phái võ Hạnh Hoa thôn vì xưa kia Vũ Anh Tùng bá phụ nhiều lần phá tan sào huyết chúng.

Ngưng lại một chút, lão hiệp tiếp:

– Kỳ Hồ, Kỳ Phúc có lẽ biết rõ chuyện đó nên liên kết với chúng để đánh phá Hạnh Hoa thôn. Diệt được chúng ta Tạ Liên Hồng sẽ trả được thù còn Kỳ Phúc, Kỳ Hồ sẽ đem gia đình cháu giao cho Cù Thái Hậu. Ta biết rõ chúng là tay sai của ác phụ, nhưng chưa kịp hành động đã gây thêm tai họa...

Lão hiệp đứng lên nhìn về phía Chiêu Anh quán, vẻ âu lo hiện lên trên khuôn mặt.

Lệ Hồng im lặng không nói một lời nào, trong lòng nặng nề buồn bã.

Mẹ hấp hối trên giường bệnh chưa biết chạy chữa thế nào thì quân giặc sắp sửa tàn phá Hạnh Hoa thôn. Tâm hồn Lệ Hồng đang gặp cơn xáo trộn nặng nề làm sao tiếp tay chống giặc.

Tiêu Hà lão hiệp cũng biết vậy.

Trong giờ phút nguy biến này người chỉ còn biết trong cây vào bọn đệ tử và các vị anh hùng hào kiệt chứ Lệ Hồng như vậy, Hoa Mai, Anh Kiệt, Hà Minh đều vắng dạng hết thì sao.

Ngoài kia bóng chiều đã xuống trên núi đôi...

Tiêu Hà lão hiệp bỗng quay lại hỏi đệ tử:

– Sa Thần.

– Dạ.

– Con hãy đem giam bọn Kỳ Hồ trong hóc núi rồi truyền tập họp các đồ đệ và mời các anh hùng hòa kiệt ra diễn võ trường. Sư phụ sẽ đến ngay.

Sa Thần cúi đầu vâng dạ rồi lui ra.

Tiêu Hà lão hiệp khẽ bảo Lệ Hồng:

– Con ở nhà săn sóc cho hiền tẩu, mọi việc đã có ta lo liệu.

Thấy nàng có vẻ âu lo, lão hiệp cố cười nói:

– Con cứ an tâm, ta nói là để phòng xa, chứ dù chúng có tài giỏi đến đâu cũng khó chiếm được Hạnh Hoa thôn. Ngọn đồi này với kế hoạch phòng thủ của bá phụ Vũ Anh Tùng thì đừng nói bọn Tạ Liên Hồng mà ngay đến binh triều cũng không lên nổi...

Lệ Hồng ngược nhìn thúc phụ không nói một lời, trong lúc ấy bên tay nàng vắng vắng tiếng trống của Sa Thần đang kêu gọi các đệ tử của lão hiệp và chư vị

anh hùng về họp ở Chiêu Anh quán.

Tiêu Hà lão hiệp vừa thuật xong tình hình ở Phiên Ngưng và nói rõ gia cảnh của Hoàng Đề đốc thì diễn vũ trường đều chấn động cả lên.

Chư vị anh hùng đều tức giận. Có tiếng hỏi:

– Thưa lão hiệp. Tại sao chúng ta không kéo về Phiên Ngưng diệt ác phụ và đánh quân Hán một trận cho chúng biết tay.

Đợi cho mọi người bớt xôn xao, Tiêu Hà nói:

– Kéo về Phiên Ngưng, việc ấy đã đành. Nhưng giờ đây chúng ta phải chiến đấu để bảo vệ Hạnh Hoa thôn trước đã, không thì Chiêu Anh quán sẽ bị tiêu diệt, mồ mả Vũ hiệp sĩ sẽ bị quật lên...

Toàn thể hiệp sĩ đều đứng lên biểu phẫn lòng căm phẫn. Nhiều tiếng nói:

– Ai dám làm việc ấy. Lão hiệp cho biết bọn nào cả gan như vậy.

Lão hiệp ra hiệu cho mọi người ngồi xuống, trong lòng ông rất mừng vì mọi người đều hăng hái chống giặc.

Lão hiệp từ từ đáp:

– Các bạn hãy bình tĩnh nghe tôi nói: Kẻ thù của chúng ta không phải tầm thường đâu, vì tôi đã từng giao đấu với chúng nhiều lần. Đây là nhóm Tạ Liên

Hồng ở ngoài khơi đảo Kỳ Sa. Chúng đến đây theo lời cầu viện của anh em Kỳ Hồ, Kỳ Phúc, quyết diệt Hạnh Hoa thôn và bắt gia đình Hoàng Đề đốc giao nộp cho Cù Thái Hậu.

Diễn vũ trường lặng im phăng phắt. Sự sôi nổi đã lắng xuống. Lòng hăng hái của họ cũng giảm đi ít nhiều khi nghe đến bọn Tạ Liên Hồng.

Tất cả anh hùng hào kiệt hoặc ít, hoặc nhiều đều nghe danh bọn cướp bể ấy!

Tiêu Hà lão hiệp nhận thấy điều đó, nhưng trong giờ phút này không còn biết trông cậy vào ai để gìn giữ Hạnh Hoa thôn, nên ông cố nung sôi lòng chiến đấu của họ.

– Các bạn hãy yên tâm, dù ta chiến đấu với quân triều cũng không sợ, đừng nói chi bọn Tạ Liên Hồng. Muốn lên được ngọn đồi này, chúng phải chết hàng vạn người nếu ta theo đúng kế hoạch phòng thủ của Vũ hiệp sĩ.

Nghe nhắc đến tên Vũ Anh Tùng, mắt mọi người sáng hẳn lên, trong lòng họ thêm nhiều tin tưởng.

Nhiều tiếng nói liên tiếp:

– Kế hoạch phòng thủ thế nào, xin lão hiệp cho biết ngay đi để chúng ta kịp hành động.

Tiêu Hà chậm rãi đáp:

– Nói đến kế hoạch phòng thủ của Vũ huynh thì không cùng, phải tùy theo sự

tấn công của địch quân mà ứng phó. Các đệ tử của lão cũng đủ sức thi hành kế hoạch ấy. Hiện tại, chúng đã chia nhau canh phòng khắp chốn. Lão chỉ phiên chư vị thay phiên nhau canh chừng các nơi hiểm yếu và mỗi lúc cần thiết họp nhau bàn phương cách chống giặc.

Diễn vũ trường trở lại im lặng.

Bỗng có tiếng hỏi:

– Thưa lão hiệp! Còn hiệp sĩ bí mật đã hứa lời với chúng ta, sao không thấy trở lại.

Câu hỏi bất ngờ làm Tiêu Hà sức nhớ là mình chưa giới thiệu Anh Kiệt cho chư vị anh hùng.

Trong dịp này, nếu họ biết được người hiệp sĩ bí mật kia sẽ trở về tiếp sức để chống giữ Hạnh Hoa thôn thì họ càng háng hái chiến đấu hơn.

Tiêu Hà đang ngẫm nghĩ thì toàn thể hào kiệt đã lao nhao hỏi:

– Hiệp sĩ bí mật đâu rồi lão hiệp. Chàng là ai. Sao không thấy chàng xuất hiện.

Tiêu Hà thấy mọi người đều mến thích Anh Kiệt, trong lòng ông rất mừng nên vội đáp:

– Đến giờ này, bọn Kỳ Hồ đã bị bắt, lão không còn giấu giếm chư vị làm gì nữa. Hiệp sĩ bí mật kia chính là con trai của hiệp sĩ Vũ Anh Tùng, tên gọi là Vũ Anh Kiệt.

Nhiều tiếng ô kinh ngạc phát ra, mọi người xôn xao bàn tán:

– Có lẽ nào như vậy được.

– Thật đúng là “Hổ phụ sinh hổ tử”!

– Tài nghệ xuất quỷ nhập thần như vậy làm sao Hoa Mai đương cự nổi...

Đợi cho mọi người bớt xôn xao. Tiêu Hà tiếp lời:

– Bấy lâu Anh Kiệt theo Hoàng Đề đốc về Phiên Ngưng học văn luyện võ nên ít được gặp mặt chư vị anh hùng hào kiệt. Cháu nó vừa về thì gặp lúc xảy ra sự xích mích giữ Hoa Mai và chư vị. Phần sợ lộ diện với bọn dò thám của Cù thị, phần muốn sửa trị em, để gây lại tình hòa hiếu giữ phái võ và chư vị, nên Anh Kiệt phải tạm ẩn mặt...

Mọi người đã hiểu ra dụng ý của Anh Kiệt và càng cảm phục chàng. Họ đều ước ao được gặp chàng để tỏ rõ lòng kính mến.

Có tiếng hỏi:

– Hiện tại hiệp sĩ đi đâu, thưa lão hiệp. Chàng đã hứa gặp lại chúng tôi kia mà.

Tiêu Hà đáp:

– Anh Kiệt có việc cần lên Sơn động của Liêu Cốc đạo nhân, chắc chắn cũng sắp về đến nơi cùng chung sức chống lại Tạ Liên Hồng.

Mọi người đã được chứng kiến tài nghệ của Vũ Anh Kiệt nên đều lộ vẻ hân hoan và tin tưởng là phái võ Hạnh Hoa sẽ thắng bọn Tạ Liên Hồng.

Bóng tối lan dần trên ngọn cây, những ngọn đèn lồng quanh Chiêu Anh quán đều được thắp sáng rực.

Lão hiệp toan chia tay với mọi người thì một nữ lang từ dưới đất nhảy vọt lên đài, giữa sự kinh ngạc của mọi người.

Tiêu Hà buộc miệng kêu lên:

– Kìa. Lệ Hồng.

Nữ lang ấy chính là Lệ Hồng.

Sau khi lão hiệp đi rồi, Lệ Hồng trở vào phòng thấy mẹ vẫn nằm thêm thiếp, nàng ngồi xuống bên giường thần thờ suy nghĩ...

Nhưng tiếng trống Sa Thần của Chiêu Anh quán như giúp nàng định tâm định thần lại

Lệ Hồng thấy mình không có quyền ngồi im trong lúc mọi người đang liều chết để cứu gia đình nàng.

Nàng thay đổi y phục, rồi giắt thanh kiếm báu vào mình, đến ngay Chiêu Anh quán để ra mắt các hào kiệt và tiếp tay với họ.

Nhưng trái lại, khi nhìn thấy vẻ mặt xanh xao hốc hác của Lệ Hồng, Tiêu Hà lão hiệp kinh hoàng, tưởng đâu Đề Đốc phu nhân đã mệnh chung rồi nên vội hỏi:

– Cháu đến đây làm gì. Mẹ cháu thế nào.

Khắp vũ trường đều im lặng, mọi người ngạc nhiên nhìn thấy thiếu nữ lạ mặt, chưa rõ nàng là ai.

Lệ Hồng cúi chào toàn thể anh hùng hào kiệt rồi thưa cùng lão hiệp:

– Thúc phụ an lòng! Mẹ cháu vẫn thêm thiếp. Cháu ra đây cốt giúp mặt chư vị anh hùng thôi.

Nàng quay nhìn bốn phía đài với đôi mắt buồn thăm thẳm rồi cất tiếng:

– Thiếp là Hoàng Lệ Hồng, con của Đề đốc Hoàng Quốc Kính xin ra mắt chư vị.

Tự đứng từ đâu, một nữ lang tuyệt đẹp, thành linh xuất hiện trên đài, làm cho tất cả đều phải chú ý tới!

Bây giờ, nàng lại cho biết là ái nữ của đề đốc Hoàng Quốc Kính, mọi người càng kinh ngạc hơn.

Từ lâu, anh hùng hào kiệt vẫn thường nghe đến Lệ Hồng, người đẹp oai hùng đất Phiên Ngưng, đã làm bao anh hào công tử phải say mê đắm đuối tài sắc của

nàng và bao tên côn đồ du đãng phải khiếp đảm vì kiếm pháp tuyệt luân.

Bất ngờ, Lê Hồng lại xuất hiện giữa chốn này, trước mặt họ và đang nhìn họ với đôi mắt buồn thắm thắm, làm sao họ khỏi ngạc nhiên.

Tuy nhiên, vẫn chưa ai hiểu được vì lẽ gì Lê Hồng thượng đài, giữa lúc mọi người sắp sửa chia tay.

Họ còn đang phân vân thì Lê Hồng đã tiếp:

– Tiện thiếp đường đột lên đây là cốt tỏ đôi lời cảm tạ chư vị anh hùng. Trong lúc gia đình gặp tai biến, thiếp cùng mẹ chạy về đây ẩn náo không ngờ lại đem đến mối họa cho Hạnh Hoa thôn... Chư vị từ muôn phương tới đây lại sẵn sàng chống bọn Tạ Liên Hồng, chở che cho tất cả mọi người, thật thiếp vô cùng cảm kích và không biết lấy gì để đền đáp ơn sâu ấy.

Toàn thể anh hùng hào kiệt và các đệ tử của Tiêu Hà lão hiệp đều nhìn Lê Hồng với đôi mắt chan chứa cảm tình.

Những lời thành thật do chính miệng người đẹp thốt ra như có một mãnh lực thúc đẩy mọi người hăng hái hơn lên, trong việc chống bọn cướp bể...

Tất cả đều lộ vẻ xúc động.

Bỗng có tiếng đáp:

– Cô nương đừng nghĩ thế không nên. Bốn phận kẻ hiệp sĩ là phải tế khốn phò nguy trong bất cứ trường hợp nào, chúng tôi cũng chỉ làm tròn bốn phận đó thôi.

Hơn nữa, chúng ta là người đồng chung chí hướng thì cô nương suy nghĩ với vẫn làm gì. Cô nương nên lo cho bệnh tình của Đề đốc phu nhân, còn việc chống giặc bể để mặc chúng tôi.

Lê Hồng toan nói thêm vài lời thì từ trước cổng Chiêu Anh quán có tiếng la thất thanh:

– Tiểu thư. Tiểu thư trở về mau. Bà đang nguy...

Lê Hồng kinh hoảng nhảy phóc xuống đài phóng mình chạy vụt đi... Diễn vũ trường tự đứng náo động.

Tiêu Hà lão hiệp lo sợ mọi người quá xông xáo vì bệnh tình của Hoàng Đề đốc phu nhân, bỏ lơ việc chuẩn bị chống bọn Tạ Liên Hồng thì Hạnh Hoa thôn có thể bị nguy nên vội vàng nói to lên:

– Chư vị hãy bình tĩnh! Chúng ta đừng quá xông xáo vì bệnh tình của Đề đốc phu nhân sẽ bất lợi vô cùng. Hiền tẩu của lão phu khó lòng qua khỏi đêm nay, dù đã hết sức cứu chữa. Bây giờ chúng ta phải nghĩ tới việc chống giặc kéo không còn kịp nữa. Hãy nghĩ đến sinh mạng của bao nhiêu người đang bị đe dọa.

Lời nói của lão hiệp rất xác đáng nên mọi người bớt xông xáo và từ từ chia tay nhau để lo phận sự của mình.

Phút chốc, diễn vũ trường trở nên vắng lặng, bao nhiêu đèn lồng trên nóc Chiêu Anh quan đều được tắt hết.

Đêm tối càng âm u hơn trên đồi cây.

Đêm lần về khuya, bốn bề vắng lặng. Lệ Hồng vẫn quỳ gục đầu bên xác mẹ khóc

Ngọn bạch lạp leo lét trên đầu giường càng gây thêm cảnh cô đơn lạnh lẽo trong gian phòng người chết.

Tiêu Hà lão hiệp trước nỗi đau đớn của cháu cứ lặng nhìn, trong lòng vô cùng chua xót.

Từ Chiêu Anh quán chạy vội trở về nhà Vũ phu nhân, Lệ Hồng tưởng đâu sẽ thấy được mặt mẹ lần cuối cùng, nhưng khi nàng về đến nơi thì Đê đốc phu nhân đã tắt nghỉ tự bao giờ... Nàng còn biết ôm lấy thân mẹ khóc thảm thiết.

Thấy nàng quá khổ sở, Vũ phu nhân bước lại nắm lấy tay cháu bảo nhỏ:

– Thôi! Con đừng khóc nữa, bề gì mẹ cũng không sống lại được. Hãy để cho người đi được êm xuôi.

Tiêu Hà lão hiệp cũng nói thêm vào, chỉ cốt an ủi nàng:

– Ở đời khó tránh được những chuyện sanh ly tử biệt, con hãy ráng tĩnh tâm vì chúng ta còn...

Lão hiệp không nói hết lời nhưng Lệ Hồng đã hiểu rõ ý người.

Từ nãy giờ, nàng quá khổ đau nên quên mất ngoài kia còn có đến hàng trăm người đang lo chuẩn bị chống trả cuộc tấn công của bè đảng Tạ Liên Hồng.

Nàng không có quyền kéo dài thêm sự đau khổ của mình làm bận rộn bao nhiêu người khác, giữa lúc họ đang cần được bình tĩnh để chống giặc bể, để cứu nguy cho hàng bao nhiêu gia đình.

Lệ Hồng từ từ đứng lên gạt nước mắt rồi nhìn mặt mẹ lần cuối cùng rồi nàng kéo vải đắp lại.

Nàng khẩn thắm:

– Thôi từ đây mẹ con ta đành lìa nhau hẳn. Hồn mẹ có linh thiên xin phò hộ cho con trả được thù nhà, nợ nước... Quân giặc sắp đến nơi rồi, con không thể ngồi đây với mẹ nhiều hơn nữa.

Nàng quay nhìn Tiêu Hà lão hiệp nói:

– Việc chôn cất mẹ con, xin thúc phụ lo liệu dùm. Con xin đi tiếp tay với các anh hùng hào kiệt.

Nàng nói xong bước ra cửa nhưng lão hiệp đã chạy vội theo gọi giật lại:

– Lệ Hồng! Con trở lại đây!

Lệ Hồng dừng lại thì Tiêu Hà lão hiệp đến bên nàng bảo:

– Con định liều thân với lũ giặc bể kia ư. Chúng có đáng gì đâu. Con hãy đi nghỉ để dưỡng sức đã...

Lệ Hồng toan đáp thì bên ngoài có tiếng lao nhao...

Cả hai kinh ngạc chạy vụt ra, trong lòng lo ngại bọn Tạ Liên Hồng đã khởi cuộc tấn công.

– Bạch sư phụ! Người hãy nhìn xem...

– Tiêu Hà và Lệ Hồng đều nhìn theo tay chỉ của Sa Thần thì thấy lửa cháy đỏ cả một góc trời.

Hai người chưa hiểu chuyện gì thì Sa Thần đã nói:

– Bạch sư phụ! Bọn Tạ Liên Hồng đang đốt phá xóm Bình Hoa.

Tiêu Hà giật mình nhìn đệ tử:

– Chúng đã lên bộ rồi ư. Nhưng sao con biết là xóm Bình Hoa bị đốt phá.

– Bạch sư phụ! Dân chúng chạy loạn đến đây và hiện đang ở Chiêu Anh quán. Tiêu Hà nhìn Sa Thần cùng Lệ Hồng đi thẳng đến quán.

Chính Lệ Hồng cũng muốn biết rõ lực lượng của nhóm Tạ Liên Hồng và sự tàn bạo của chúng như thế nào.

Khi hai người đến nơi thì thấy trên hai mươi dân làng Bình Hoa đang nằm la liệt trước sân

Vừa thấy lão hiệp bước vào, họ ngồi nhồm dậy, vẻ mặt hốc hác nhọc mệt.

Một người cao tuổi gượng đứng lên đến gần lão hiệp thưa:

– Xin kính chào đại nhân, chúng tôi chạy từ thôn Bình Hoa đến đây. Xin đại nhân rủ lòng thương cho tá túc qua ngày.

Lão hiệp vội xua tay nói:

– Điều đó không đáng kể. Xin các bạn cứ tự tiện nhưng hãy kể cho lão phu được biết chúng đến Bình Hoa thôn bao giờ. Lực lượng của chúng ra sao.

Người dân làng Bình Hoa thông khẽ đáp, nét mặt đượm đầy vẻ sợ sệt, lo âu:

– Vào chạng vạng tối hôm nay, những người đánh cá ngoài khơi biển Bình Hoa hốt hải về làng báo tin hàng mấy mươi thuyền giặc bể đang tiến sâu vào làng.

Dân chúng kinh sợ hãi hùng tóm thâu đồ đạc chạy hết vì trước đây bọn Tạ Liên Hồng đã từng cướp phá nhiều lần. Nhưng...

Gã đàn ông ngừng lại ghen ngào:

– Không ngờ bọn chúng cho thuyền nhẹ lướt vào bờ lúc nào không biết và đánh bọc hậu vào làng... Chúng đốt phá, cướp giết tất cả lại bắt đi hàng trăm phụ nữ... Tiếng kêu thóc vang trời dậy đất. Chúng tôi phải trốn trong bụi rậm, trong đống rơm, rồi đợi chúng nó xuống thuyền mới trốn vào rừng, chạy miết đến đây...

Lệ Hồng buộc miệng kêu lên:

– Trời! Sao chúng tàn ác đến vậy.

Lão hiệp Tiêu Hà lẳng lẳng trầm ngâm suy nghĩ.

Bọn giặc cướp đốt phá các làng ven bể rồi lại lui xuống thuyền ngay. Tại sao chúng lại hành động điên rồ đến thế.

Đáng lẽ ra, đến đất liền, chúng phải đánh úp Hạnh Hoa thôn bất thành lĩnh mới phải chứ.

Tiêu Hà lão hiệp không cho rằng Tạ Liên Hồng ngu dại đến thế. Có lẽ vì bọn lâu la sống lâu năm ngoài bể, quá thèm khát phụ nữ nên chúng làm càn như vậy.

Nhưng lão hiệp cũng dè dặt, sợ rằng Tạ Liên Hồng dùng thế “Điệu Hồ Ly Sơn” muốn nhử các anh hùng Chiêu Anh quán đến thôn Bình Hoa, để thành lĩnh xâm nhập Hạnh Hoa thôn.

Giữa lúc ấy Lệ Hồng bỗng cất tiếng:

– Thưa thúc phụ! Đường sang Bình Hoa có xa không.

Tiêu Hà lão hiệp ngạc nhiên hỏi:

– Đường không xa lắm. Đi ngựa độ tàn một canh. Nhưng con hỏi để làm gì.

– Con muốn đến nơi đó để xem tình thế có được chăng.

Tiêu Hà lắc đầu:

– Không nên, vì thúc phụ đón chừng chúng dùng kế “Điệu Hồ Ly Sơn” đấy.

Vừa nói xong ông quay sang bảo Sa Thần:

– Con truyền cho các bạn lo canh phòng cẩn mật hơn và hãy mời các hiệp sĩ đến diễn võ trường ngay.

Tiêu Hà lão hiệp ngồi yên lặng giữa diễn võ trường.

Bên người là Lệ Hồng và các hiệp sĩ. Đêm đã chuyển sang canh tư.

Về phía chân trời, ánh lửa đã tàn rồi mà vẫn không thấy bọn Tạ Liên Hồng tấn công.

Lão hiệp lo ngại rằng mình suy đoán sai lầm: Thôn Bình Hoa bị tàn phá vì bọn lâu la vô kỷ luật chứ không vì Tạ Liên Hồng dùng kế “Điệu Hồ Ly Sơn”.

Nếu quả thật vậy mà ông không đi cứu dân chúng thôn Bình Hoa thật là tội cho họ.

Lệ Hồng hoàn toàn bất đồng với ý kiến thúc phụ nhưng không dám nói ra. Nàng không tin bọn giặc bể kia lại nhiều mưu mô đến như vậy. Song nàng là phận cháu, nên đành ngậm miệng làm thinh nghe theo lời chỉ dạy của thúc phụ.

Bỗng nhiên diễn võ trường xao động. Có tiếng chân chạy huỳnh huých vào công rào.

Tiêu Hà lão hiệp ngẩn đầu lên nhìn kẻ vừa đến rồi hỏi:

– Sa Thần, có chuyện gì thế.

Sa Thần thở hổn hển nói:

– Bạch sư phụ!... Quân giặc đã bao... Vây... Ngọn đồi và đang... Tiến lên...

– Con chắc chắn chưa.

– Chính con đi dò thám và đã gặp chúng.

Bọn hào kiệt đều đứng cả dậy.

Lệ Hồng nhìn thúc phụ, thâm phục sự xét đoán của người.

Tiêu Hà vội đứng lên bảo Sa Thần:

– Con truyền cho các bạn hãy sẵn sàng chiến đấu! Ta sẽ đến ngay!

Sa Thần vừa vâng lệnh bước ra thì lão hiệp đã bảo các hào kiệt:

– Phiên chư vị trở về địa điểm. Tôi sẽ có lệnh sau.

Ông quay sang Lệ Hồng:

– Cháu hãy theo sát bên ta.

Tiêu Hà lão hiệp và Lệ Hồng vừa ra khỏi cổng Chiêu Anh quán thì đã nghe tiếng tù và báo hiệu của Sa Thần lạnh lạnh trong đêm.

Cả hai lên ngay trên đỉnh đồi, chỗ Sa Thần đang cùng các hiệp sĩ quan sát tình hình.

Thấy lão hiệp tới, Sa Thần vội chấp tay thưa:

– Bạch sư phụ! Tất cả đều sẵn sàng chiến đấu! Xin sư phụ truyền lệnh.

Chư vị anh hùng đều nóng lòng muốn biết kế hoạch chống giặc của Vũ Anh Tùng nên đều chăm chú nhìn lão hiệp.

Tiêu Hà không đáp lời đệ tử, ngồi lặng yên nhìn xuống chân đồi.

Bốn bề vắng lặng. Bóng tối phủ trùm lên cảnh vật một màu ảm đạm.

Lệ Hồng quay nhìn khắp nơi nhưng không tài nào phân biệt được vật gì mà chỉ thấy một màu đen sẫm.

Bỗng một bóng người nháy vụt tới, cất tiếng:

– Dạ! Ở hướng Bắc, quân giặc đã đến sát vùng cấm địa!

Bóng đen ấy vừa biến đi trong bóng tối thì ba bóng người khác chợt đến, thưa:

– Hướng đông, hướng tây, hướng nam đều có quân giặc! Chúng sắp tấn công.

Sa Thần ngược mắt nhìn sư phụ:

– Bạch thầy.

Lão hiệp ngắt lời đệ tử:

– Ta đã rõ tình hình. Bây giờ phải dùng “Hỏa công” mới đẩy lui được chúng. Con báo hiệu khắp nơi, cho chúng bạn sẵn sàng “đạn lửa”.

Sa Thần y lệnh, cầm tù và rú lên ba hồi vang động núi đồi rồi lan đi rất xa..

Quanh ngọn đồi, các đệ tử của Tiêu Hà lão hiệp nghe tiếng tù và “Hiệu lệnh” đã biết ngay phải dùng vật chi để đẩy lùi quân giặc.

Họ ùa vào những hốc đá, khuân ra những phiến đá tròn, xung quanh quần chặt bụi nhùi rơm, rạ hay những thứ dẫn hỏa. Họ sắp sẵn những viên đạn lửa ấy sau những tấm bưng và sẵn sàng cho lăn xuống đồi.

Các đệ tử chỉ chờ hiệu lệnh của Tiêu Hà lão hiệp là cho đốt lửa lên ngay và sẽ gây ra một trận hỏa hoạn để thiêu quân cướp bể...

Chư vị anh hùng hào kiệt đứng chặn các nơi hiểm yếu, đến giờ này mới thấy kế hoạch phòng thủ rất thần tình của Vũ Anh Tùng!

Trong lúc ấy, Tiêu Hà lão hiệp vẫn ngồi im nhìn xuống sườn đồi như đang chờ đợi một sự gì.

Bỗng người quay lại bảo các hiệp sĩ:

– Phiên chư vị báo tin cho các bạn đừng rõ là khi giáp chiến không được xông vào hàng ngũ quân địch. Hãy cố thủ ngọn đồi, tên nào lọt vào sẽ giết ngay đi hoặc bắt sống càng hay. Chúng ta chưa rõ được lực lượng của địch quân như thế nào nên không được phép khinh thường.

Người nín lặng một phút rồi nghiêm sắc mặt bảo:

– Đánh với bọn Tạ Liên Hồng chớ khinh thường mà uống mạng. Thắng chúng một trận chớ vội mừng, vì chúng rất nham hiểm và mưu mô xảo quyết. Thôi, chư vị đi ngay cho.

Các hiệp sĩ vừa xuống đồi thì Tiêu Hà lão hiệp nghe Sa Thần kêu lên:

– Sư phụ xem kìa!

Tiêu Hà lão hiệp giật mình thấy từ hướng bắc một ánh lạ lóa dài rồi một mũi tên bay vút lên không trung chiếu sáng cả ngọn đồi.

Lão hiệp biết ngay là Tạ Liên Hồng ra lệnh tấn công nên vội chụp lấy tù và rít lên một hồi dài.

Trong lúc ấy bọn lâu la của Tạ Liên Hồng bắt đầu la hét âm ỉ và tràn lên ngọn đồi như kiến cỏ.

Tiếng tù và của lão thật linh nghiệm.

Liên lúc đó, quanh ngọn đồi lửa cháy sáng rực, các đệ tử của Tiêu Hà đã đốt những viên đạn lửa khổng lồ.

Tiếng tù và thứ hai vọt cất lên thì cái vòng lửa quanh đồi bung ra, rồi hàng trăm, hàng ngàn viên đá lửa cứ lăn đều xuống sườn đồi.

Quân cướp bể đang tràn lên như nước vỡ bờ, loi nhoi lúc nhúc dưới ánh lửa sáng trời. Chúng vừa nhìn thấy những viên đạn lửa đỏ rực đang lăn xuống thì vọt đứng khựng lại, rồi kinh hoảng thối lui...

Ở hướng Bắc, Tạ Liên Hồng vừa xua tràn lên, đã thấy lửa cháy đỏ rực quanh

ngọn đồi.

Lão biết là Hạnh Hoa thôn đã biết tin và phòng thủ trước.

Nhưng đã lỡ phóng lao thì phải theo lao. Tạ Liên Hồng cố đốc xuất bọn lâu la tiến nhanh hơn. Chúng la hét, phải xông lên từng tốp, đao kiếm vung lên lấp lánh dưới ánh lửa hồng. Song, đến lúc vòng lửa trên đồi vụt bùng ra, rồi những viên đạn bốc lửa tràn xuống thì Tạ Liên Hồng lảo đảo một mình:

– Chết rồi! Ta đã bị thế hỏa công của Tiêu Hà rồi!

Nhưng Tạ Liên Hồng là một tướng cướp già kinh nghiệm đã từng quen trận mạc nên trấn tĩnh tâm thần, truyền quân sĩ gom thành nhóm, ôm chặt lấy nhau cố tránh những viên đá tròn bọc lửa đang đổ xuống âm ầm.

Bọn lâu la được lệnh chúa đảng, cắt ra từng khoảng, bò vòng quanh hốc đá, bọng cây dễ trốn.

Nhưng trên đỉnh đồi đá lửa cứ tuôn tới tấp, từng đợt, từng đợt mỗi lúc mỗi nhiều khiến những tên lâu la không tránh kịp bị cuốn luôn xuống chân đồi, tiếng kêu la vô cùng thảm thiết.

Ở ba hướng đông, tây, nam tình trạng của bọn giặc bề càng bi thảm hơn.

Tạ Liên Hồng trốn vào trong một bọng cây khô, rồi leo dần lên ngọn để quan sát tình hình.

Những viên đá lửa kia đã tiêu diệt hết phân nửa bọn lâu la của hắn...

Bây giờ thì thật là tấn thoái lưỡng nan. Tiến lên cũng chết mà rút lui cũng không sống được!

Giữa lúc ấy, bỗng nhiên trên đỉnh đồi, Tiêu Hà lão hiệp cho ngưng lăn đá lửa, tiếng âm ầm đã mất hẳn đi...

Hàng ngũ bọn lâu la từ từ gom lại. Tạ Liên Hồng cũng ra khỏi bọng cây. Đám lâu la bắt đầu gom góp lại tàn binh. Những kẻ bệnh nặng được đem xuống chân đồi, tên nào còn chiến đấu được nhất loạt phải vào hàng ngũ. Chúng sát nhập chung thành một bọn, đợi chờ lệnh của Tạ Liên Hồng.

Chúa đảo Kỳ Sa nhìn thủ hạ thét bảo:

– Ta phải tiến thẳng lên ngọn đồi, tấn công vào Chiêu Anh quán!

Bọn lâu la hùng hổ kéo theo ông.

Trong khi đó, các đệ tử của Tiêu Hà lão hiệp và chư vị anh hùng hào kiệt đang vui mừng nhảy múa vì đã đẩy lùi được bè đảng Tạ Liên Hồng, nên sự canh phòng chảnh mảng hơn.

Riêng Tiêu Hà lão hiệp vẫn trầm ngâm nhìn xuống chân đồi.

Lệ Hồng đứng bên thục phụ không khỏi ngạc nhiên về thái độ của người, nhưng nàng không dám hỏi.

Đánh lui bọn giặc bề rồi, tại sao thục phụ không hết lo âu.

Chính mắt nàng đã từng trong thấy chúng chết như rạ dưới nhưng viên đá bọc lửa kia... Dù cho chúng có tài giỏi đến mấy cũng phải bị tiêu diệt hết phân nửa...

Như vậy làm thế nào chúng còn dám tấn công trong lúc trời sắp sáng mà thúc phụ còn lo ngại.

Nhưng Lệ Hồng bỗng ngạc nhiên thấy Tiêu Hà lão hiệp cầm lấy chiếc tù và rúc lên ba hồi liên tiếp, báo hiệu quân giặc tấn công.

Nàng chợt nhìn xuống đồi và thấy bọn cướp bể lỗ nhổ bò lên.

Thiếu nữ kinh hãi không ngờ bọn Tạ Liên Hồng lại ghê gớm như vậy.

Lão hiệp bỗng quay lại bảo nàng:

– Đã đến lúc chúng ta giáp chiến rồi, dù sức yếu hơn nhưng cũng phải liều chết thôi! Con hãy ráng phòng thân...

Bọn đệ tử của lão hiệp, chợt nghe tiếng còi báo hiệu của sư phụ, vội trở về vị trí cũ và khi thấy bọn lâu la lũ lượt kéo đến, thì chúng vô cùng khiếp đảm.

“Đá bọc lửa” dự trữ còn rất ít, bây giờ làm sao đẩy lui được quân giặc.

Sa Thần vội chạy vụt đến chỗ Tiêu Hà lão hiệp quỳ xuống đợi lệnh:

Tiêu Hà bảo đệ tử:

– Còn bao nhiêu “đá bọc lửa” con cho đem lại chỗ quân giặc tấn công, rồi tuôn xuống hết đi. Con hãy bảo các bạn sẵn sàng giáp chiến. Chúng ta còn hay mất cũng do trận này...

o O o